

1

มาร์ส เมลวิน

คนที่นี้จะเรียกคุณโดยเอานามสกุลขึ้นก่อนชื่อเสมอและต้องตอบรับทุกครั้ง

แม้กระทั่งตอนเข้าห้องน้ำก็ไม่เว้น ต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดราวกับพลทหารในกองทัพ จะต่างกันก็ตรงที่เขาไม่ได้เป็นทหารและไม่ได้มาอยู่ที่นี้โดยสมัครใจ

“มาร์ส เมลวิน”

“ครับ ผมอยู่ข้างในนี้ กำลังถ่ายหนัก”

ฉันจะไปอยู่ที่ไหนได้อีกล่ะ

มาร์สไม่รู้ว่าทำไมต้องเรียกชื่อโดยเอานามสกุลขึ้นก่อน และไม่ใส่ใจจะถามเพราะไม่ว่าคำตอบคืออะไรก็ไม่สำคัญสักนิด เผลอ ๆ ผู้คุมจะใช้กระบองแพนทาลเขาให้อีก

มาร์สมีเรื่องอื่นให้กังวลอยู่แล้ว เรือนจำแห่งนี้ตั้งอยู่ที่เมืองฮันต์สวิลล์ มันถูกขนานนามว่าคุกกำแพงแดงเพราะกำแพงและอาคารล้อมก่อด้วยอิฐสีแดง เปิดใช้งานเมื่อปี 1849 ถือเป็นเรือนจำเก่าแก่ที่สุดของรัฐเท็กซัส

ประเด็นสำคัญคือที่นี่มีห้องประหารด้วย

เลขประจำตัวนักโทษของมาร์สคือ 7-4-7 ซึ่งบังเอิญเหมือนชื่อรุ่นเครื่องบินโบอิงที่เคยเป็นเครื่องบินพาณิชย์ที่ใหญ่ที่สุดในโลก พวกผู้คุมเลยตั้งฉายาให้เขาว่าเจ้ายักษ์ เขาไม่ใช่คนตัวเล็กแต่ก็ไม่ได้ตัวใหญ่ยักษ์ขนาดนั้น แต่คนส่วนใหญ่ต้องเงยหน้าเวลาพูดกับมาร์สเพราะเขาสูง 189.7 เซนติเมตร

เขารู้ส่วนสูงของตัวเองอย่างละเอียดเพราะเคยเข้ารับการทดสอบสมรรถภาพ เพื่อคัดตัวเป็นนักอเมริกันฟุตบอลอาชีพ ผู้เข้าร่วมต้องวัดทุกอย่างในตัวที่สามารถวัดได้ คล้ายทาสสมัยก่อนที่กำลังจะถูกนำไปขายทอดตลาด ต่างกันก็ตรงที่เขาจะได้รับค่าตอบแทนมหาศาลในวันปลายชีวิตเพื่อรักษาร่างกายที่ถูกใช้งานมาอย่างหนัก

มาร์สหนักหนึ่งร้อยสี่กิโลกรัม ทุกส่วนของร่างกายมีแต่กล้ามเนื้อ ซึ่งดูไม่น่าเป็นไปได้เมื่อดูจากอาหารขยะของที่นี่ อาหารถูกปรุงในโรงงานขนาดใหญ่ อุดมไปด้วยไขมันและโซเดียม รวมทั้งสารเคมีที่อาจใช้ในกระบวนการผลิตของอุปโภคบริโภคตั้งแต่คอนกรีตไปจนถึงพรม

เอาเลย ฆ่าฉันให้ตายช้า ๆ ด้วยอาหารขยะพวกนั้น

เขาถูกจองจำในคุกมานานพอ ๆ กับที่เคยใช้ชีวิตอิสระอยู่ข้างนอก

แต่ละวันผ่านไปอย่างเชื่องช้า เวลายี่สิบปีรู้สึกเหมือนสองร้อยปี

แต่มันไม่สำคัญอีกแล้ว เพราะทุกอย่างกำลังจะจบในวันนี้

คำขออุทธรณ์ครั้งสุดท้าย

คำขออุทธรณ์ของเขาถูกศาลปฏิเสธ

นั่นเท่ากับเขาได้ตายไปแล้ว

ก่อนหน้านี้อาร์สถูกคุมขังในเรือนจำแอลัน บี. โปแลนด์ที่เมืองลิฟวิงสตัน ที่นั่นอยู่ห่างจากที่นี้ไปทางทิศตะวันออกเกือบหนึ่งร้อยกิโลเมตร หลังจากรอคอยมานานยี่สิบปี ในที่สุดเขาก็ถูกคุมตัวมารับโทษประหารที่คุกกำแพงแดงแห่งนี้ ไบรอันของหน่วยซีดีเพื่อต้อนนำข่าวร้ายมาแจ้ง อย่างน้อยเธอก็มีโอกาสสละมิตา ตีนในวันพรุ่งนี้

แต่ไม่ใช่ฉัน

อีกไม่นานเขาคงได้ยินเสียงฝีเท้าเข้ามาใกล้

และเสียงพ่นลมหายใจของผู้คุมร่างยักษ์ที่มีตรวนโลหะมันดับในมือ

พัศดีมาดขริมจะลืมนชื่อของเขาในวันรุ่งขึ้น

นักบวชจะถือพระคัมภีร์พลาถอ่านบทสวดเสียงดังฟังชัดเพื่อที่เขาจะได้มีสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจในขณะที่ออกเดินทาง แน่หนอนว่าไม่ใช่การเดินทางออกจากเรือนจำ แต่ออกจากโลกไปนี้

รัฐเท็กซัสมีสถิติประหารนักโทษสูงที่สุดในอเมริกา ช่วงสามสิบปีมานี้มีนักโทษถูกประหารกว่าห้าร้อยราย จุดเริ่มต้นคือปี 1819 เมื่อเกือบหนึ่งร้อยปีก่อนพวกเขาประหารนักโทษด้วยการแขวนคอ ต่อมาเปลี่ยนไปใช้เก้าอี้ไฟฟ้าที่คนทั่วไปรู้จักในชื่อ *โอลด์ สปรังก์* มันคร่าชีวิตนักโทษสามร้อยหกสิบเอ็ดรายในเวลาเพียงสี่สิบปี ก่อนเปลี่ยนมาใช้วิธีฉีดยาพิษแบบในปัจจุบัน

ไม่ว่าวิธีไหนจุดจบก็คือความตาย

ตามกฎหมายการประหารต้องเริ่มหลังหกโมงเย็น มาร์สได้รับแจ้งว่าจะมีคนมารับตัวตอนเที่ยงคืน วันนี้ทั้งวันจึงเป็นวันอันหดหู่ที่แสนยาวนาน *ศพเดินได้* มาร์สถูกเรียกเช่นนั้น

“แกมันสมควรตาย” เขาได้ยินผู้คุมพูดแบบนี้ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง แม้ไม่อยากคิดถึงอดีตและต้นเหตุของเรื่องทั้งหมด

แต่สุดท้ายเขาก็อดไม่ได้

มาร์สเอาแต่คิดถึงเรื่องราวเหล่านั้นในขณะที่วาระสุดท้ายคืบคลานเข้ามา คดีฆาตกรรมรอยและลูซินดา มาร์ส พ่อผิวขาวกับแม่ผิวสีของเขา

เมื่อยี่สิบปีก่อน การแต่งงานระหว่างคนผิวขาวและคนผิวสีไม่ใช่สิ่งที่พบเห็นได้ทั่วไป มันเป็นเรื่องแปลกใหม่ในแถบตะวันตกของเท็กซัส แต่ตอนนี้อะไร ๆ เปลี่ยนไปแล้ว เห็นได้จากการที่พวกนักโทษหน้าใหม่ล้วนเป็นลูกครึ่งลูกเลี้ยงกันทั้งนั้น

นักโทษคนหนึ่งเพิ่งถูกนำตัวเข้ามาเป็นผลผลิตจากพ่อแม่ที่เป็นลูกผสมของสองเชื้อชาติ ใ่อังนั้นยังพนักงานขายตายเพียงเพราะต้องการขนมเย็ห้อทวิสเลอร์ส หมอนั้นมีบรรพบุรุษเป็นคนผิวขาว ผิวสี และชาวเอเชียเชื้อสายจีน ว่ากันว่ามันนับถือศาสนาอิสลาม แต่มาร์สไม่เคยเห็นมันทำละหมาดวันละห้าครั้งเหมือนนักโทษชาวมุสลิมคนอื่นที่นั่นเลย หมอนั้นชื่ออันวาร์ มาจากรัฐโคโลราโด

มันเที่ยวบอกใครต่อใครว่าอยากเปลี่ยนชื่อเป็นอเล็กซิส

มาร์สนั่งมองนาฬิกาอยู่บนเตียงในห้องขัง ถึงเวลาต้องทำกิจวัตรประจำวันแล้ว วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่เขาจะได้ทำ

ชุดนักโทษสี่ขาของเขามีตัวอักษรสีดำพิมพ์ติดด้านหลังว่านักโทษประหาร
มันเป็นเหมือนสัญญาณเตือนภัยที่ช่วยกันนักโทษคนอื่น ๆ ไม่ให้มายุ่งกับเขา

มาร์สทิ้งตัวลงกับพื้นคอนกรีตเย็นเยียบแล้ววิดพื้นหนึ่งร้อยครั้งสองรอบ
รอบแรกใช้กำปั้นยันพื้น รอบที่สองใช้ปลายนิ้วทั้งห้า จากนั้นก็โค้งตัวโดยที่ขา
ยังตั้ง โนม์ตัวไปข้างหน้าจนหน้าผากแทบจะติดพื้น ก่อนยกตัวขึ้น ต่อมาคือ
การบริหารกล้ามเนื้อต้นขาสามร้อยครั้งโดยแบ่งเป็นหกครั้งย่อย เขาชอบเรียก
มันว่าการระเบิดพลัง เมื่อเสร็จก็ต่อด้วยโยคะและพิลาทิสเพื่อเพิ่มความแข็งแรง
ความคล่องแคล่ว และที่สำคัญที่สุดคือความอ่อนตัวของกล้ามเนื้อ มาร์ส
โนม์ตัวเอาหัวแตะปลายเท้าได้สบายทั้งที่มันไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับคนตัวใหญ่ที่เต็ม
ไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างเขา

เขาசிต่อฝึกพื้นครึ่งจรรยาสู่อีกปอดไปทั้งตัว นี่แหละเคล็ดลับที่เขามี
กล้ามเนื้อหน้าท้องแปดลูก จากนั้นมาร์สก็ทำกายบริหารต่อ เขาเดินตัวจากผนัง
เพื่อยกตัวจากพื้น ทำแบบเดิมซ้ำ ๆ หลายครั้ง หลายท่าเขาก็เป็นคนคิดค้นขึ้น
มาเอง

เขามีเวลาเหลือเฟือเพราะตารางในแต่ละวันค่อนข้างตายตัว นักโทษ
ส่วนใหญ่นั่งหมัดออลายตายอยากไปวัน ๆ ที่นี้ไม่มีชั้นเรียนหรือโครงการฟื้นฟู
เยียวอะไรทั้งนั้น

คติพจน์อย่างไม่เป็นทางการของคุกแห่งนี้คือการฟื้นฟูเยียวยามี่ไว้สำหรับ
พวกกระโจกเท่านั้น

มาร์สลืมเวลาเสียสนิท ที่จริงเขาออกกำลังกายทุกวันอยู่แล้ว แต่วันนี้
ดูเหมือนจะบ้าพลังเป็นพิเศษ อาจเพราะมันเป็นโอกาสสุดท้ายที่เขาจะทำได้ทำ
ตามใจโดยที่ไม่มีใครห้าม อย่างน้อยเขาก็ไม่ต้องบอกปิดอาหารมื้อสุดท้ายก่อน
ถูกประหารเพราะรัฐเทกซัสยกเลิกธรรมเนียมนี้ไปแล้ว เขาไม่เอากินอาหารขยะ
ในวาระสุดท้ายของชีวิต ตายโดยที่ท้องว่างยิ่งดีซะกว่า

ไม่เคยมีใครมาเยี่ยมมาร์สเพราะไม่มีใครอยากพบเขา ตลอดยี่สิบปีมานี้
เขาตัวคนเดียวอย่างแท้จริง พลังนี้หนังสือพิมพ์จะลงข่าวเขาว่ายังไงนะ คงไม่ใช่
ข่าวใหญ่แน่ แคนักโทษผิวสีคนหนึ่งถูกประหาร แมงอัย ไม่น่าจะมีฉบับไหน

ลงรูปเขาด้วยซ้ำ แต่พินันได้เลยว่าพวกนักข่าวต้องเขียนเกี่ยวกับคดีแน่ และ
นั่นจะกลายเป็นสิ่งเดียวที่ผู้คนจำได้เกี่ยวกับเขา

มาตกรโหดเมลวิน มาร์ส

เขาค่อย ๆ ผ่อนกำลังลง เม็ดเหงื่อร่วงหล่นจากร่างกายส่งสู่พื้นคอนกรีต
เป็นที่รู้กันทั่วไปว่านักโทษที่กำลังจะเดินเข้าสู่ลานประหารมักเหงื่อออกมากเป็น
พิเศษ

พอกลับมาหายใจเป็นจังหวะปกติมาร์สก็ขึ้นไปนั่งบนเตียงแล้วเอนศีรษะ
พิงผนัง เขาตั้งชื่อผนังหลังลิ้นด้านของห้องขังแห่งนี้ว่ารีด ชู จอห์นนี่ และเป็น
ตามชื่อซูเปอร์ฮีโรในหนังเรื่องแฟนแทสติก โฟร์ มันเป็นเพียงไม้ก๊อบอย่างที่เขา
ทำได้ ในแต่ละวันมาร์สจะฆ่าเวลาด้วยการทำทุกสิ่งที่เขาทำได้

มาร์สฝันหวานถึงชู สตอร์มสุดเซ็กซี่ ตัวเขาคลายเป็น กริมม์ผู้แปลก
ประหลาด ตอนเป็นนักกีฬามาร์สเองก็จัดว่าเป็นคนแปลก แต่แปลกในทางที่ดี
นอกจากนี้เขายังฉลาดเช่นเดียวกับรีดผู้ปราดเปรื่อง แต่ก็รู้สึกกว่าตัวเองเหมือน
จอห์นนี่ สตอร์มมนุษย์เพลิงผู้เป็นน้องชายของชูด้วย เพราะเขารู้สึกเหมือนถูก
ไฟเผาเผาแทบตลอดเวลาที่อยู่ในการกบดินแห่งนี้

วันนี้เป็นวันที่เจ็ดพันสามร้อยสี่สิบสองที่มาร์สอยู่ในเรือนจำ และนี่เป็น
วันสุดท้ายในชีวิตเขา

เขาดูนาฬิกาข้อมือ

อีกห้าชั่วโมงจะถึงเวลาประหาร

หลังจากเข้าคุกได้ไม่นานมาร์สก็ถูกย้ายมาขังเดี่ยว มันคือสัญญาบอก
ว่าชีวิตเขาจบสิ้นแล้ว ความฝันพังทลาย ความพยายามอย่างหนักกลายเป็น
สิ่งไร้ค่า เขาโกรธจนคุมตัวเองไม่อยู่

เขาอดนักโทษสามคนเสียก่อนจะต่อสู้อัดขึ้นผู้คุมอีกหกคน พวกนั้น
เลยยิงเขาด้วยปืนไฟฟ้าและใช้กระบองทุบเขาปางตาย จากนั้นเขาก็ถูกย้าย
มาห้องขังเดี่ยวขนาดห้าตารางเมตรครึ่ง มีช่องขนาดเล็กช่องเดียวพอให้มอง
เห็นเดือนเห็นตะวันได้ ไม่ได้เห็นหน้า พุด หรือสัมผัสเนื้อตัวใคร อาหาร
แต่ละมื้อจะถูกใส่เข้ามาทางช่องส่งอาหารที่ประตูพร้อมกระดาดาชชำระ นาน ๆ

ครั้งจะมีผ้าเช็ดตัวกับสบู่ส่งเข้ามา และที่ต้องรอนานกว่านั้นคือเครื่องแบบนักโทษ
สะอาด ๆ

มาร์สอาบน้ำที่มุมห้อง ถ้าน้ำไม่เย็นจัดก็ร้อนจนแทบลวกผิว เขาอน
บนพื้นกลางบ้น กริดร่อง สาบแข็งจนในที่สุดก็สะอื้นให้ เขาเข้าใจต้องแท้
แล้วว่ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม หากไม่มีปฏิสัมพันธ์กับใครเป็นเวลานานจะทำให้
เป็นบ้าได้

มาร์สเกือบสติแตกในห้องขังเดี่ยว จำได้แม่นยำมันเป็นวันที่หนึ่งร้อย
หกสิบเก้าในเรือนจำแห่งนี้ เขาเขียนตัวเลขบนผนังโดยใช้เลือดที่ไหลออกจาก
เล็บที่ฉีกขาด ตอนนั้นสติเขาแทบไม่เหลือแล้ว แต่มาร์สยึดเหนี่ยวเสี้ยวสติ
สุดท้ายไว้ประหนึ่งว่ามันคือเสื้อชูชีพ เขาเฝ้าคิดถึงทาเทียนนาแฟนเก่า จินตนาการ
ว่าได้แต่งงานกับเธอ และมีลูกด้วยกันหกคน เธอมีสะโพกผาย กำลังหงุดหงิด
และคิดถึงเขาเป็นอย่างมาก เขาเห็นภาพทุกอย่างชัดเจน เรือนร่างของเธอและ
ความรักอันเปี่ยมล้นช่วยให้มาร์สผ่านวันที่หนึ่งร้อยหกสิบเก้าไปได้และมีชีวิตต่อ
ไปได้อีกหนึ่งร้อยเก้าสิบหกวัน

เมื่อประตูห้องขังเปิด เขาเห็นใบหน้าของทาเทียนนาซ้อนทับร่างนักเกือบ
หนึ่งร้อยสี่สิบปีโลกริมของผู้คุมหนุ่มที่รังเกียจคนผิวสี เขาได้รับสมญานามว่า
ไอ้จ๊วนใหญ่และได้รับมอบหมายให้พาตัวมาร์สออกไป หลังออกจากห้องขัง
เดี่ยวมาได้เขาก็ไม่ทำอะไรที่ต้องกลับเข้าไปในนั้นอีกเลย ถ้าต้องถูกขังเดี่ยวอีก
ฆ่าตัวตายเสียดีกว่า ไม่ต้องรอโดนประหารหรอก

ห้องประหาร

มันอยู่ตรงสุดทางเดิน ทางเดินไม้ลื่นสุดท้ายตามที่ใคร ๆ เรียกกัน มัน
ไม่ได้ยาวเป็นไมล์หรอก จริง ๆ แล้วระยะทางแค่เก้าเมตรเท่านั้น ซึ่งก็ดีแล้ว
ไม่เช่นนั้นนักโทษคงต้องเดินจนขาแข็ง แต่ไม่ว่ายังไงรัฐเทกซัสก็จะประหารเรา
อย่างแน่นอน

ศาลฎีกาเคยพิจารณาเรื่องความน่าสยดสยองจากการประหารด้วยการ
ฉีดยา เพราะมันเป็นวิธีที่อาจทำให้นักโทษทรมานทรมานก่อนตาย ศาลสรุปว่าจะให้
ประหารด้วยวิธีนี้ต่อไปแต่ต้องไม่ให้นักโทษทรมาน ทำให้นักโทษพวกนี้
ไม่ได้ทรมานจากความเจ็บปวดและความหวาดกลัวแสนสาหัสอย่างนั้นแหละ แต่

ใครจะบอกได้ล่ะว่าพวกนั้นคิดผิด มาร์สไม่รู้่ว่าจริง ๆ แล้วมันจะเจ็บปวดมากแค่ไหน จึงได้แต่หวังว่าจะไม่ตายอย่างทรมาน

ห้องประหารไม่ได้ใหญ่อะไร ขนาดแค่ 2.7×3.6 เมตรเท่านั้น ผนังอิฐเป็นสี่เหลี่ยมเทอร์ควอยซ์ฉาบเรียบกับประตูเหล็กซึ่งดูไม่เข้ากันกับการใช้สอยนักโทษถูกนำมาฆ่า ไม่ใช่เที่ยวพักผ่อนแถบทะเลแคริบเบียน

มีเตียงล้อเลื่อนพร้อมหมอนนุ่มกับเข็มขัดหนังที่แข็งแรงทนทานอยู่กลางห้อง ห้องถัดไปอีกสองห้องมีหน้าต่างกระจกที่มองเห็นห้องประหาร ห้องหนึ่งสำหรับครอบครัวของเหยื่ออาชญากรรม อีกห้องสำหรับครอบครัวของนักโทษประหาร ในกรณีของมาร์สครอบครัวนักโทษและครอบครัวเหยื่อคือคนกลุ่มเดียวกัน เขารู้ว่าทั้งสองห้องจะว่างเปล่าเพราะไม่มีญาติที่ไหนเหลืออีกแล้ว

เขานั่งเอนหลังบนเตียงที่เหม็นกลิ่นเหงื่อตัวเอง ใจลอยคิดถึงความทรงจำดี ๆ ที่พอจะจำได้

มาร์สไม่ใช่คนตัวใหญ่ในแวดวงนักอเมริกันฟุตบอลมหาวิทยาลัย แต่ก็ตัวใหญ่พอสำหรับตำแหน่งรันนิ่งแบ็ก ที่สำคัญที่สุดคือเขามีความสามารถพิเศษบรรดาทีมในลีกอาชีพมองหาคนอย่างเขา เขาเคยถูกเสนอชื่อชิงรางวัลไฮล์แมนโทรฟี่รอบสุดท้าย ตอนนั้นเขากำลังเรียนอยู่ปีสุดท้าย เป็นรันนิ่งแบ็กเพียงคนเดียวที่ได้รับการเสนอชื่อ นอกนั้นเป็นควอเตอร์แบ็กทั้งหมด เขาสามารถวิ่งตรง วิ่งอ้อม หรือพุ่งชนใครก็ได้ หยุดฝ่ายตรงข้ามก็ทำได้สบาย มือของมาร์สจับบอลที่ขว้างจากท้ายสนามได้มัน เขาแทบจะหลอกคู่แข่งได้ทุกฝ่าย ด้วยการเคลื่อนตัวล่อหลอกอย่างเป็นธรรมชาติ มันเป็นพรสวรรค์ที่บรรดาแมวมองในลีกอาชีพต่างเฝ้ามอง

หากต้องวิ่งกระชากเขาก็สามารถเค้นพลังออกมาได้ง่าย ๆ สิ่งเดียวที่ต้องทำคือถือลูกบอลไปส่งให้กรรมการหลังจากทำคะแนนได้แล้วเดินไปให้โค้ชตบหลังตบไหล่ที่เส้นข้างสนาม

สถิติอย่างเป็นทางการของเขาในการวิ่งระยะสี่สิบหลาคือ 4.31 วินาทีเมื่อสี่ปีก่อนมันถือว่าเร็วทีเดียวแม้แต่สำหรับตำแหน่งปีก พวกรันนิ่งแบ็กตัวใหญ่ยักษ์ไหลกว้างที่ทำหน้าที่วิ่งชนคนมักจะทำได้ช้ากว่านี้ ในปัจจุบัน

ความเร็วระดับนี้ยังถูกจัดว่าดีมาก พระเจ้าประทานพรสวรรค์ให้เขาอย่างครบเครื่องจนใคร ๆ เรียกว่าตัวประหลาด

มาร์สรู้สึกได้ถึงรอยยิ้มบนใบหน้าโชกเหงื่อ

เขาคือคนที่จะทำรายได้เป็นกอบเป็นกำ สิ่งนี้เกิดขึ้นก่อนการจำกัดเงินเดือนสำหรับพวกหน้าใหม่จะถูกนำมาใช้ เขาจะทำรายได้มหาศาลตั้งแต่วันแรกทีเล่นในลีกอาชีพ จะมีทั้งบ้านหลังใหญ่ รถยนต์หลายคัน สาว ๆ ตามติดแฉ และมีคนนับหน้าถือตา มาร์สพุ่งชนเพียงครั้งเดียวคู่ต่อสู้ต้องจอด อาจจะถูกอยู่ในห้าตำแหน่งแรกซึ่งอาจจะมีอันดับดีกว่าพวกควอเตอร์แบ็กอีกหลายคนที่เคยแข่งขันด้วยเพื่อชิงรางวัลไฮสแมนด้วยซ้ำ ขณะนั้นมีข่าวลือว่าทีมนิวยอร์กไจแอนต์สสามารถคืนฟอร์มได้หลังจากที่ย่ำแย่มาสองปี และทีมแทมปา เบย์บัคส์ที่ดีขึ้นหลังตกต่ำมาหลายปี ทั้งสองทีมมีอาวุธคือผู้เล่นดาวรุ่งค่าตัวสูงลิ่วพวกนั้นอยากจะได้มาร์สถึงขนาดเปิดบัญชีธนาคารเตรียมจ่ายค่าตัวให้เขาแล้วด้วยซ้ำ บ้าชะมัด ถ้ายังอยู่ในวงการเขาคงได้เหรียญซูเปอร์โบวล์สักวันอนาคตกำลังไปได้สวยสุด ๆ เขาฝึกซ้อมอย่างหนักเพื่อสิ่งนั้น เขาเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จ

แต่แล้วคณะลูกขุนก็ประกาศคำตัดสิน “คณะลูกขุนคิดว่าจำเลยมีความผิดจริง” ไม่มีใครในวงการอเมริกันฟุตบอลสนใจเมลวิน มาร์สและสถิติอันยอดเยี่ยมของเขาอีกเลย

เขาเหมือนเครื่องบินปีกหัก

ผู้โดยสารตายยกลำ

อีกไม่นานเขาก็จะหายไปตลอดกาล ศพของมาร์สอาจถูกฝังไว้ในสุสานไร้ญาติเพราะเขาไม่มีญาติที่ไหนจัดการพิธีศพให้ เขาจะอายุสี่สิบสองปีในอีกสองเดือนข้างหน้า แต่ปีที่สี่สิบเอ็ดคงเป็นวันเกิดสุดท้ายที่มาร์สยังมีลมหายใจ

เขามองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง เวลาหมดแล้ว นาฬิกาบอกมาร์สเช่นนั้น เหมือนกับเสียงย่าเท้าเข้ามาตามทางเดิน

เขาทำใจไว้นานแล้ว เขาจะไม่ฟูมฟายแต่จะตายอย่างลูกผู้ชายที่มีศักดิ์ศรีตายอย่างทะนง

แต่จู่ ๆ ก็รู้สึกเหมือนมีก้อนอะไรมาจุกคอแล้วน้ำตาก็เริ่มเอ่อ มาร์สพยายามหายใจให้เป็นปกติ พยายามตั้งสติ นี่แหละคือความตาย เขามองไปรอบ ๆ ห้องแล้วนึกถึงห้องซังนักโทษประหารเดิมที่เรือนจำไปลันสกี

แล้วพบกันนะ ซู เธอเป็นผู้หญิงที่น่ารักมาก ลาก่อน จอห์นนี่ พระเจ้าคุ้มครองนะ เป็น รักษาตัวด้วย รีด

เขายืนขึ้นแอนตัวพิงผนังห้องเพื่อยึดหลัง

คงเหมือนกับนอนหลับไปเฉย ๆ นั่นแหละ ต่างก็แค่เขาจะไม่ได้ตื่นขึ้นอีก เหมือนนอนหลับตามปกติ

ประตูห้องซังเปิดออก มีกลุ่มคนยืนอยู่ตรงนั้น สามคนสวมชุดสูทกับเสื้อคนในเครื่องแบบ คนสวมสูทมีสีหน้าหวาดหวั่น ส่วนคนที่สวมเครื่องแบบก็มีใบหน้าที่บึ้ง มาร์สสังเกตเห็นว่าไม่มีใครถือพระคัมภีร์สักคน มีบางสิ่งผิดปกติ

ชายสวมแว่นกรอบเล็กร่างกำยำเดินอย่างระมัดระวังเข้ามาในห้องซังราวกับคิดว่าประตูจะซังเขาไว้ด้านในตลอดกาล

มาร์สรู้สึกไม่มั่นใจสักนิด

คนสวมสูทอีกคนมีสีหน้าเครียดราวกับรู้ว่าที่นี่มีระเบิดซ่อนไว้ แต่ไม่รู้ว่ามีันจะระเบิดเมื่อไหร่

ชายสวมแว่นกรอบเล็กกระแอม มองไปที่พื้น ผนัง และเพดาน มีดวงไฟห้อยอยู่ที่เพดานหนึ่งดวง เขามองทุกสิ่งยกเว้นมาร์ส ราวกับชายร่างใหญ่อย่างเขาไร้ตัวตน

ชายคนนั้นกระแอมซ้ำ สำหรับมาร์สแล้วนี่มันไม่ต่างจากเสียงขยี้ไหลวนในท่อระบายขนาดใหญ่เลย

ผู้ชายสวมแว่นคนนั้นมองไปที่พื้นแล้วกล่าว “มีความคืบหน้าใหม่ในคดีของคุณ การประหารเลยถูกระงับชั่วคราว”

มาร์ส เมลวินได้แต่นั่งนิ่งเป็นเบือไว้

2

มาร์สยังคงสวมชุดนักโทษสีขาวที่พิมพ์คำว่านักโทษประหารด้านหลัง แต่มีบางสิ่งหายไป เขาเพิ่งถูกนำตัวออกจากห้องซึ่งโดยไม่มีใช้ตรวนเป็นครั้งแรก ถึงอย่างนั้นก็ยังมิผู้คุมหกคนยืนคุมเชิงอยู่ข้างกำแพงเพื่อเขาคิดจะเล่นตุ๊กติก

ในห้องมีชายผิวขาวสวมสูทตัวโคร่งสีคนนั่งหันหน้ามาทางเขา มาร์สไม่รู้จักสักคน คนที่หนุ่มที่สุดอายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา คนพวกนี้ดูไม่เข้ากับที่นี้เอาซะเลย

ทั้งสี่ยังคงจ้องมา มาร์สจ้องตอบโดยไม่พูดอะไร คนพวกนี้เรียกตัวเขามา ฉะนั้นพวกเขาต้องเป็นฝ่ายเริ่มบทสนทนา

ชายที่หนึ่งหัวโຕະพลิกเปิดชุดเอกสารตรงหน้าอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ยทำลายความเงิบ “คุณคงอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น คุณมาร์ส”

มาร์สพยักหน้าเล็กน้อยแต่ยังคงไม่พูดอะไร ไม่มีคนขาวเรียกเขาว่าคุณตั้งแต่...แม่งเอ๊ย เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าคนผิวขาวเคยเรียกเขาด้วยคำนั้น พวกนักอเมริกันฟุตบอลที่เจอตอนคัดตัวเข้าลีกอาชีพเรียกเขาว่าไอ้สกูล ส่วนคนที่นี่เรียกเขาด้วยคำหยาบต่าง ๆ นานา

ชายคนเดิมพูดต่อ “มีคนสารภาพว่าก่อเหตุฆาตกรรมในคดีที่คุณถูกตัดสินโทษไปแล้ว”

มาร์สกะพริบตา ยึดหลังตรง แล้ววางมือใหญ่หนาที่เคยใช้คว้าตัวควอเตอร์แบ็กหลายต่อหลายคนลงบนโຕະ

“ใคร” เสียงที่เปล่งออกมาฟังไม่คุ้นหูเลยราวกับคนพูดไม่ใช่มาร์ส

ชายคนนั้นหันไปมองชายผู้อาวุโสกว่าซึ่งดูเหมือนจะเป็นหัวหน้า อีกฝ่ายพยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต

ชายคนเดิมตอบ “ชาร์ลส์ มอนต์โกเมอรี”

“ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน”

“เรือนจำโฮลวิลเลียม ซี. โฮลแมน รัฐอลาบามา เขาเป็นนักโทษรอประหารในคดีอื่น”

“คุณเชื่อไหมว่าเขาทำ” มาร์สถาม

“เรากำลังสืบสวนเรื่องนี้อยู่”

“เขารู้อะไรเกี่ยวกับคดีบ้าง” มาร์สถามอีก

ชายคนเดิมหันไปมองหัวหน้าอีกครั้ง คราวนี้ชายอาวุโสไม่ได้พยักหน้าแต่จ้องเขม็ง

มาร์สรู้สึกว่บรรยากาศเปลี่ยนไปจึงหันไปมองชายอาวุโสบ้าง “พวกคุณคงไม่ยับยั้งการประหารชีวิตผมเพียงเพราะคำพูดลอย ๆ ของนักโทษในอลาบามาหรอก ถูกต้องไหม ชายคนนั้นต้องรู้อะไรบางอย่างแน่นอน บางอย่างที่มีแต่ฆาตกรตัวจริงที่รู้”

ชายอาวุโสพยักหน้ายอมรับ ดูเหมือนสายตาที่เขาอมาร์สจะเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น “ใช่ คุณคิดถูก เขารู้บางอย่างที่มีแต่ฆาตกรที่รู้”

“เข้าใจแล้ว แบบนี้ค่อยฟังดูสมเหตุสมผลหน่อย” มาร์สพูดก่อนสุดท้ายใจลึก แม้จะพูดออกไปอย่างนั้นแต่จริง ๆ แล้วเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ชายพวกนี้เล่าเลยสักนิด

“คุณรู้จักชายที่ชื่อมอนต์โกเมอรีไหม” ชายที่นั่งหัวโต๊ะถาม

มาร์สหันไปหาชายคนนั้นแล้วตอบ “ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน ทำไมไม่ทราบ”

“เราแค่ต้องการพิสูจน์ข้อเท็จจริงบางอย่าง”

มาร์สพยักหน้า เขารู้ว่าข้อเท็จจริงที่ว่าคืออะไร คนพวกนี้สงสัยว่าเขาจ้างมอนต์โกเมอรีให้ฆ่าพ่อแม่หรือเปล่า

“ผมไม่รู้จักเขา” มาร์สยืนยันคำตอบเดิมก่อนมองรอบห้อง “พวกคุณจะทำยังไงต่อ”

“คุณจะอยู่ที่นั่นจนกว่า... จนกว่าเราจะพิสูจน์เรื่องนี้ได้”

“ถ้าพวกคุณพิสูจน์ไม่ได้ล่ะ”

คราวนี้ชายผู้อาวุโสกว่าตอบ “คุณเป็นนักโทษประหาร คุณมาร์ส ตลอดหลายปีมานี้คุณพยายามยื่นอุทธรณ์แต่ก็ถูกศาลปัดตกทุกครั้ง กำหนดประหารชีวิตของคุณคือคืนนี้ ทั้งหมดที่ว่าไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ภายในเวลาไม่กี่ชั่วโมง การดำเนินการมีขั้นตอนและต้องใช้เวลา”

“นานแค่ไหน”

ชายคนเดิมส่ายหน้า “ผมคงยังบอกระยะเวลาที่แน่นอนไม่ได้ ผมไม่สามารถระบุได้แม้จะอยากทำก็ตาม สิ่งที่ยบอกได้คือเราส่งเจ้าหน้าที่ไปสอบปากคำชาร์ลส์ มอนต์โกเมอรีแล้ว รวมถึงประสานงานให้รัฐเท็กซัสหรือคดีนี้ขึ้นมาใหม่ด้วย ผมขอยืนยันว่าเราจะทำทุกอย่างเพื่อให้เกิดความยุติธรรมแก่ทุกฝ่าย”

“มีคนสารภาพว่าฆ่าพ่อแม่ผม แต่ผมยังถูกขังอยู่ที่นั่นเพื่อรอวันประหารแบบนี้ยุติธรรมตรงไหน”

“คุณตั้งใจเย็น คุณมาร์ส”

“ผมทนมายี่สิบปีแล้ว”

“ถ้ามันทนต่ออีกสักหน่อยคงไม่ลำบากเกินไปนัก”

“ทนายของผมรู้เรื่องนี้หรือเปล่า”

“เธอได้รับแจ้งแล้ว และกำลังเดินทางมาที่นี่”

“เธอควรมีส่วนร่วมในการสืบสวนครั้งนี้ด้วย”

“แน่นอน เราต้องการดำเนินการอย่างโปร่งใสที่สุด เป้าหมายของเราคือข้อเท็จจริงของคดี”

“ผมกำลังจะอายุสี่สิบสองแล้ว ใครจะซดใช้เวลาและชีวิตที่ผมสูญเสียไป”

สีหน้าของชายผู้นั้นเปลี่ยนเป็นเรียบเฉย น้ำเสียงฟังดูเป็นทางการมากขึ้น “เราต้องดำเนินการที่ละเอียดรอบคอบอย่างมืออาชีพ”

มาร์สเบือนหน้าหนีแล้วกะพริบตาถี่ พลังสงสัยว่าถ้าคนพวกนี้ตกที่นั่งเดียวกับเขาจะตั้งใจเย็นแบบนี้ได้ไหม พวกเขาครองแรกแหกกระเชอและขู่จะฟ้องทุกคนแม้แต่คนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้เพียงเล็กน้อย แต่พอเป็นเรื่อง

ของคนอื่นหมอนี่กลับบอกว่าต้องดำเนินการตามขั้นตอน บอกให้เขาใจเย็น บอกว่าทหารต่ออีกหน่อยคงไม่ลำบากอะไร

ไม่ลำบากบ้านแกสิ!

เขาอยากกลับห้องซ้งแล้ว มันเป็นที่เดียวที่อยู่แล้วรู้สึกปลอดภัย มาร์สลูกขึ้น

ทุกคนในห้องออกอาการประหลาดใจ

มาร์สว่า “ไซคอดีได้เมื่อไหร่บอกผมด้วยแล้วกัน คุณรู้ว่าผมอยู่ที่ไหน”

“จริง ๆ แล้วเรายังมีคำถามอีกสองสามข้อ คุณมาร์ส” ชายคนแรกบอก

“ถามผ่านทนายก็แล้วกัน ผมพูดจบแล้ว ต่อจากนี้เป็นหน้าที่ของพวกคุณ พวกคุณรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับผมและคดีนี้ดีอยู่แล้ว สิ่งที่พวกคุณต้องทำตอนนี้คือสืบเรื่องนายมอนต์โกเมอรี่อะไรนั่น ถ้าหมอนั้นฆ่าพ่อแม่ของผมจริงก็รีบปล่อยผมออกไปซะ”

ผู้คุมนำตัวมาร์สกลับห้องซ้ง ก่อนพาเขาขึ้นรถเรือนจำกลับเรือนจำไปเล่นสกีตอนรุ่งเช้า

ระหว่างทางกลับห้องซ้งผู้คุมคนหนึ่งกระซิบกับมาร์ส “แกคิดหรือว่าจะได้ออกจากที่นี่ จันไม่คิดจั้งวะ จันไม่สนหรือว่าพวกชายใส่สูทนั่นจะพูดว่ายังไง ไอ้ยักษ์ แกเป็นฆาตกรและต้องชดใช้ความผิดด้วยชีวิต”

มาร์สเดินต่อไปโดยไม่ใส่ใจจะหันไปมองผู้คุมด้วยซ้ำ หมอนี่เป็นชายร่างสูงเพรียว มีลูกกระตือกัใหญ่ และชอบใช้กระบองกระทุ้งหลังเขาโดยไม่มีเหตุผล บางทีก็ถ่มน้ำลายใส่หน้าเขาเวลาคนอื่นเผลอ แต่ถ้ามาร์สอดหมอนี่กลับเขาจะถูกขังลิ้ม ขึ้นทำแบบนั้นต่อให้มอนต์โกเมอรี่เป็นฆาตกรตัวจริงมาร์สก็ต้องเฝ้าตายที่นี่

ทันทีที่ประตูห้องซ้งปิดมาร์สก็รู้สึกแข่งซาอ่อน ร่างทรุดลงบนพูกทั้งที่เจ้าตัวตั้งใจจะนั่ง เขารับลูกขึ้นนั่งโดยหันหลังพิงผนังและหันหน้าเข้าประตูด้วยความเคยชิน ไม่มีใครพิงผนังคอนกรีตเข้ามาทำร้ายเขาได้ แต่ถ้าเป็นประตูก็อีกเรื่องหนึ่ง

เขานึกย้อนไปยังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อสิบชั่วโมงก่อน

เขากำลังจะถูกประหาร ซึ่งเขาก็เตรียมใจเอาไว้แล้ว แต่จู่ ๆ มันก็ถูกรงรับ ถ้าเจ้าหน้าที่สอบปากคำนักโทษในอลาบามาแล้วไม่เชื่อล่ะ เขาจะถูกประหารหรือเปล่านั้นอน คำตอบมันชัดเจนอยู่แล้ว

อย่าเหยียดกับรัฐเท็กซัสเชียว

มาร์สหลับตาลง *ไม่รู้ว่าควรรู้สึกยังไงกันแน่ ดีใจ ประสาทเสีย โลงอกหรือกังวล*

ความรู้สึกทุกอย่างกำลังตีกันอยู่ในหัวเขา แต่ลึก ๆ เขาสังหรณ์ว่าจะไม่มีวันได้ออกจากที่นี่ *ไม่ว่าผลการสืบสวนจะเป็นยังไงก็ตาม*

มาร์สไม่เชื่อโชคชะตา เขามองโลกตามความเป็นจริง

ครูต่อมาเขาก็เริ่มฮัมเพลงเบา ๆ เขาจนพวกผู้คุมไม่ได้ยิน มันอาจดูโง่เง่าในสถานการณ์อย่างนี้ แต่มันช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้น

ไอ้ เมื่อเหล่านักบุญมา เมื่อเหล่านักบุญมา ไอ้ เมื่อเหล่านักบุญมาโปรดฉันก็อยากเป็นหนึ่งในคนที่ได้รับผลบุญ ไอ้ เมื่อนักบุญมาโปรด

3

ในวันสิ้นปีเอมอส เด็คเคอร์นั่งอยู่ในรถที่เข้ามา ต่อคิวสั่งอาหารที่ร้านเบอร์เกอร์คิง แบบไดรฟ์-ธรู้อีกซ้ายแดนรัฐโอไฮโอและรัฐเพนซิลเวเนีย ระหว่างรอก็คิดว่าจะกินอะไรดี

ข้าวของส่วนใหญ่ของเขาอยู่บนเบาะหลังและที่เก็บสัมภาระท้ายรถ ที่เหลืออยู่ในห้องเก็บของให้เช่าที่เมืองเบอร์ลิงตัน เขาทิ้งพวกมันไม่ลง แต่ก็เอามาด้วยไม่ได้เพราะรถเต็มแล้ว

เด็คเคอร์เป็นคนตัวใหญ่ สูงหนึ่งร้อยเก้าสิบห้าเซนติเมตร น้ำหนักประมาณหนึ่งร้อยหกสิบกิโลกรัม ตัวเลขขึ้นอยู่กับอาหารที่กินในแต่ละมื้อ เขาเคยเป็นนักอเมริกันฟุตบอลของมหาวิทยาลัย มีแววจะไปได้สวยในลีกอาชีพ แต่ดันประสบอุบัติเหตุระหว่างแข่ง สมองกระทบกระเทือนรุนแรงจนจำทุกอย่างไม่ได้ หรือที่รู้จักกันในชื่อโรคไฮเปอร์โธมิเซีย

ฟังดูดีใช่ไหม

แต่ไม่ใช่หรอก

ถึงอย่างนั้นมันก็เทียบไม่ได้เลยกับการเดินเข้าบ้านไปแล้วพบว่าภรรยา ลูกสาว และพี่ภรรยาถูกฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยม ไร้อาตรานั้นตายแล้ว เขาเห็นวินาทีที่มันสิ้นใจกับตาตัวเอง และนั่นคือสาเหตุที่เขาต้องย้ายจากเบอร์ลิงตัน มารับตำแหน่งพิเศษของเอฟบีไอที่รัฐเวอร์จิเนีย

เด็คเคอร์ไม่แน่ใจว่าควรรู้สึกยังไงกับเรื่องนี้ กระทั่งถึงคิวเขาก็สั่งแฮมเบอร์เกอร์สองชิ้น เฟรนช์ฟรายขนาดใหญ่สองกล่อง และโค้กที่แก้วใหญ่